

Doma zlatíčko, venku hrubián

Cyklisti, běžci, ostatní psi – ti všichni jsou pro něj vítaným objektem loveckého zájmu.

Běda, když ho pustíme ze řetězu...

Co dělat se psem, který je sice doma hodný a poslušný, venku je ale zcela nezvladatelný a chová se jako utržený ze řetězu?

Doma je to přímo vzorový pes: Lehává spořádaně ve svém košíčku, čeká, až ho zavoláme, každému návštěvníkovi podá na povel pac a i na ten nejtíšíší povel svého majitele se stáhne na své místo. Nežebrá, je sice ostražitý, ale nikdy neštěká zbytečně. A nikdy jsme po něm v bytě ani na zahrádce nenašli ani stopu po nějaké loužičce nebo hromádce. Zkrátka a dobře - takovýhle pes dělá svému majiteli jen radost.

PROMĚNA

Dokud se pes zdržuje mezi vlastními čtyřmi stěnami. Jakmile ale za ním a za jeho majitelem zaklapnou vrátka zahrádky, promění se v hotovou obludu. Na vodítku plnou silou táhne, vláčí své majitele sem a tam za sebou, zůstává náhle stát, jen aby důkladně prozkoumal zvlášť zajímavý pach. A když už oba společně konečně dojdou do parku a majitel pustí psa z vodítka, ten je okamžitě pryč. Cyklisti, běžci pro zdraví, ostatní psi - ti všichni jsou pro něj vítaným objektem loveckého zájmu. Z popelnice tahá odpadky po širokém okolí, obrovským skokem se vrhá do rybníčku s kachničkami

a umožní kolemjdoucím, aby se s ním podíleli na osvěžující koupeli, když se mezi nimi s požitkem oklepe. A jeho majitel se (jako už mnohokrát) ptají: proč nechce vůbec poslouchat?

Jejich pes by jim mohl odpovědět okamžitě (pokud by se ovšem na tuto otázku raději také netvářil jako hluchý). Podobně jako řada jiných psů má i tento pes syndrom „Dělám si, co chci“, což je zlozvyk, jehož první příznaky bývají vždycky stejné: pes je doma hodný, ale venku si dělá, co chce. A jako vždycky - na vině je člověk, pes jedná jen tak, jak mu to okolnosti umožňují. To se jednoho dne dostane štěně do domu, kde se kolem něho všichni točí. Neohranané podávání tlapy vyvolává nadšení, lidé štěně při usínání hladí a po probuzení ho hned pouštějí na zahradu, aby se mohlo vyprázdnit. Vzápověd, co kolem je to pohádkový štěněcí život. Potřeba spánku u rostoucího psa pomalu klesá, štěně je stále pohyblivější, a protože by se přece mělo vydovádět, povzbuzují ho lidé na procházkách, aby skotačilo kolem nich. „Tak běž, támhle si hrají jiní psi!“ Štěně si může hrát, dokud se neunaví, a nakonec se spokojeně

doma stočí do klubíčka. V jeho psí duši se formuje pomalu, ale jistě přesvědčení: byt je jenom na spaní, jídlo, k mazlení a rozmazlování, jinak je to tu docela nuda. Skutečný život začíná venku, přede dveřmi. Tam lákají dobrodružství, tam čeká na dobrodruhy výzva, tam je třeba zahánět nepřátele a lovit oběti. Škoda že člověk nedokáže se psem držet krok, ve dvou by to bylo ještě krásnější. A v tomto přesvědčení se pes při každé procházce ještě utvrzuje.

CO MŮŽEME PROTI TOMU DĚLAT?

V každém psovi dřímá temperamentní lovec a pronásledovatel. Tento jeho „talent“ nemůžeme nikdy zcela potlačit, můžeme ho jen svést do správných kolejí. Začněte ještě jednou od počátku. Vyberte si jinou dobu k venčení psa, novou cestu, eventuálně také nový obojek a nové, pokud možno co nejdelší vodítko. Všechny tyto věci vzbudí pozornost psa, protože jsou pro něj nezvyklé. Psa si nechte připnutého na vodítku a vyrazte na procházku - chvíli pomalu, chvíli rychle, občas se zastavte, jindy se otočte nečekaným směrem. To psa samozřejmě zmate a možná se teď na vás bude dívat tak, až bude srdce usadat. Dívejte se jinam! A nejméně pět minut trvejte na tom, aby se pes okamžitě přizpůsobil vašemu tempu i směru.

ZÁBAVA PŘIJDE SKUTEČNĚ AŽ PO PRÁCI

Vezměte si s sebou míček nebo jinou hračku a tu fázi procházky, při které se smí pes pohybovat na volno (pokud možno z dohledu jiných psů a v cizím prostředí), zahajte krátkou hrou s míčkem. Jestliže se pes nikdy nenaučil aportovat, než se bude moci rozeběhnout pryč, nechte ho splnit několik jednoduchých povelů a cviků (například „Sedni!“). Každé tři až čtyři minuty si ho zavolejte k sobě, pohlaďte ho a odměňte ho, když poslechne, a pak mu zase nakrátko ponechte jeho svobodu.

Takovéto procházky naplněné výcvikem trvají déle než ty obyčejné. Budete k nim potřebovat spoustu trpělivosti, humoru a hlavně hromadu pamlsků. Nikdy se nevzdávejte, ani v případě, že zpočátku pozorujete jen malé pokroky. Pes nakonec také potřeboval dost času, než se naučil všechny své nešvary. Rozhodně se jim neodnaučí ze dne na den. Ale krok za krokem se postupně přiblíží svému vlastního ideálu: začne něco podnikat spolu vámi a bude se vám hladce přizpůsobovat - a ne naopak.